

תתיח

הלכות עירובין שפחזשפט

שפח דין אם לא עירבו החצירות יחד וגם לא נשתתפו במכוי וכו סעיף אחד:

א כל שיתופי מבוואות אינם אלא להתיר להוציא לתוכו כלים ששבתו בכתים אבל כלים ששבתו בתוכו או בחצירות מותר לטלטלם בו ביותר מד' אמות וממנו להצירות^א ובלבד שלא יכנסם לבית^ב אפילו עירבו הבתים שבתור.

ובלבד שיהא המכוי מתוקן בלחי או קורה כהלכתו שאז אינו כרמלית^ג אע"פ שלא נשתתפו בו וירשות אחת הוא עם החצרות לכלים ששבתו בתוכו^ד בין שעירבו החצירות לעצמן בין שלא עירבו.

וכלים ששבתו בביתו והוציאם למכוי שאינו משותף או לחצר שאינה מעורבת בדרך מלבוש או באוסר מותר לטלטלם עם ביותר מד' אמות^ה אבל אסור לטלטלם מחצר למכוי או להקפ"ן^ו כמ"ש בס"י שע"ב^ז:

שפט נברי שיש לו חלון פתוח למכוי וכו סעיף אחד:

א נכרי הרר במכוי ויש לו חלון אחורי ביתו פתוח לבקעה^א או לקרפ"ב^ב אפילו אין בחלון אלא ד' מפרים על ד' מפרים אינו אוסר על בני מכוי אפילו מכנים ומוציא גמלים וקרנות דרך המכוי כל היום מפני שהפץ יותר באותו שפתחו לו מאחוריו לבדו שיש לו אייר הרבה שם^ג ונעשה פתחו למכוי כאילו אינו רגיל בו שאינו אוסר^ד והוא שיש בבקעה או בקרפ"ב יותר מבית סאתים^ה שאיירו רב אבל בית סאתים קטן הוא ואינו נוח לו יותר מהמכוי.

וישראל שיש לו פתח למכוי ופתח מאחוריו לקרפ"ב ושבת ולא עירב אם הקרפ"ב יותר מבית סאתים אוסר על בני מכוי^ו לפי שאין הקרפ"ב ראוי לו להשתמש בו בשבת שאין מטלטלין בו אלא כד' אמות ואם הוקף לדירה אפילו הוא יותר מבית סאתים אינו אוסר^ז [ואם הוא בית סאתים אף שלא הוקף לדירה אינו אוסר^ח] כיון שהקרפ"ב ראוי לו להשתמש בו

סימן שפח

א בדייתא צא, ב כר"ש, רמב"ם פ"ג ה"ה, מ"ג שם, מור צא, א. מור וב"י במשמעות דר"ף הא"ש, שהשמיטו הא דרב בשבת קל, ב. דעה דא' בש"ע, וברס"י שעב. ע"י במה שכתבתי בס"י שם (ראה מ"מ וציונים).
ז רש"י שבת פ"א.
ח שבת קל, ב (ראה מ"מ וציונים).
ה ר"ש בבדייתא עירובין צא, ב. רש"י שם ד"ה כולן רשות אחת. מ"מ ס"ק א.

ו תוס' שבת קלא, א ד"ה מר, כשמואל ור"י יתקן עירובין צא, א. מור וב"י במשמעות דר"ף הא"ש, שהשמיטו הא דרב בשבת קל, ב. דעה דא' בש"ע, וברס"י שעב. ע"י במה שכתבתי בס"י שם (ראה מ"מ וציונים).
ז רש"י שבת פ"א מותר לטלטל בבולת. ותו עירובין צא ע"ב ד"ה וכלים. וכ"מ משו"ן טו"ע ס"י שער"ב סוף ס"א (שאיסרו בלי הבית מחצר לחצר או לאחד מאלו). ור"ד קלא דרב ד' פ"ט (שגור ד' אמות אמו

מנג לנג) דוד"ק. וראה לעיל ס"י שנה מ"ה, ולקמן ס"י תג, ב' היקוט כענין זה. וראה אבני מר ס"י שא אות ב.
ח אפילו הוציאם בדרך מלבוש רב ששת צא, סעי"א.
ט סעיף א. וראה גם לעיל ס"י שעו מ"ה.

סימן שפט

א רב יהודה אמר שמואל סז, א. מור וש"ע.
ב רב נחמן בר אמי משמיה דאליפנא שם. מור וש"ע.
ג רש"י שם סעי"א ורע"ב. מור וש"ע.
ד מור וש"ע שם. ובלע"ל ס"י שפ"מ.
ה דבה ורב יוסף שם רע"ב. מור וש"ע שם.
ו רש"י שם ד"ה נכרי.
ז נגמרא שם. מור וש"ע שם.
ח רש"י שם ד"ה ישראל. משמעות הדב"ס פ"ה ה"י. מ"מ שם. דעה דא' כמור וש"ע שם. ובב"י סיים דהכי נקטין.
ט כן הוא בנגמרא ובכרמ"ם ובמור שם. ועד"ו דגיה כקונציום השלחן [ונבפ"ר נחמה כאן שורה שלימה. כולל גם העין למ"א דלוחן]. וראה מ"מ וציונים.

הלכות עירובין שפמי-שצא

בכלים ששבתו בתוכו אבל כלים ששבתו בבית אסור להוציאם לתוכו כמו שנתבאר בס' ש"ח^א ושע"ב^ב:

שצא מבני שצדו אחד נכרי וצדו אחד ישראל וכו' כ' סעיפים:

א מבני שדרים בו נכרי וישראל אחד שמוטר למלטל במבוי כמו שיתבאר בס' שצ"א^א ויש בית אחד אצל ביתו של זה ואינו פתוח למבוי זה אלא למבוי אחר או לרשות הרבים ויש הלון בינו לישראל הדר במבוי זה אינו יכול לערב עמו ע"י החלון שבניהם כדי להוציא כליו למבוי זה דרך ביתו של זה הפתוח למבוי זה^ה לפי שאסור לעשות סיוע ליחיד הדר עם נכרי^ה כמו שנתבאר בס' שפ"ב^ד ואפילו אם ישראלים רבים דרים בחצר אחת הרי הם כחיד לענין מלטול במבוי^ה כמו שיתבאר בס' שצ"א אבל אם יש פתח ביניהם יכול לערב עמו כמו שנתבאר בס' שפ"ב:

ב מבוי שדרים בו ישראלים ונכרי בענין שהנכרי אסור עליהם במבוי ויש הלונות פתוחות בשכונות הישראלים מבית לבית או מחצר לחצר ועירבו יחד ע"י החלונות שבניהם אף על פי שנגעשו כאנשי בית אחד ומותרים להוציא ולהכניס דרך הלונות מבית לבית ומחצר לחצר הרי אלו אסורים להשתמש במבוי דרך פתוחים^ה עד שישכרו מן הנכרי^ה שע"י עירוב אינן נעשים כחיד במקום נכרי כמו שנתבאר בס' שפ"ב^ה:

שצא דין ביטול רשות לאותן ששבתו לערב וכו' ג' סעיפים:

א ככל משפטי ביטול למי ששבת ולא עירב בחצירו כן הוא במבוי שאם שכחה חצר אחת ולא נשתתפה מכסתלת רשותה לשאר בני המבוי או הם לה^ה וכשהיא מכסתלת להם היא נעשית כאורה אצלם אע"פ שיש בה דיוורים הרבה^ה ואין הרבים נעשים אורחים^ה מכל מקום לענין מלטול במבוי כל הדיוורים שבחצר נחשבים כדירה אחת^ה כיון שכולם יוצאים למבוי בפתח אחד דהיינו בפתח החצר ובפתח זה הוא שאוסרים במבוי^ה ולכן נעשית החצר לענין לאסור במבוי כאלו הוא בית אחד שדרים בו רבים^ה.

לפיכך ככל משפטי ישראל עם הנכרי בחצר כן הוא במבוי או בעיר המוקפת חומה שאין איסור למלטל במבוי או בעיר של נכרים עד שיהיו שתי הצירות של ישראל פתוחות לתוכן

ח משא"כ כשיש להם רק פתח אחד למבוי, כדלקמן סי' ט. דב שם פירוש הרמב"ם פ"ה ה"ה, שו"ע סי"ב. י ספק כב - לענין חצר.

י וז"ל ס"ק א [בפחות מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ובבית].
יא במעקף ר [בפחות מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ובבית].
יב ספק א [בבית].

סימן שצא

- א** סוד ושור'ע סי"א.
ב ביאור דברי הגור תש"ע, לישב קשיית המ"ו ס"ק א ושאר אדרונים. וראה מ"מ וציונים.
ג סדלעיל סי' שפ ס"ה.
ד ר"י בתוס' ע"ד, ב ד"ה מבוי. דא"ש פ"ו סי"א (לענין נכרי דלקמן) וז"ל לעיל סי' שצ ס"א. מור ושור'ע שם (לענין בשול).
ה משא"כ כשיש בכל חצר פתח למבוי (אף שעירובי יחד), כדלעיל סי' שצ ס"ב וש"נ.
ו תוס' רא"ש שם, ובדלעיל סי' שפ סוף סי"א (לענין נכרי).

סימן שצ

- א** ספק א.
ב רב ע"ד, ב דפרש"י שם ר"ה אין מערבין ותוס' שם מבוי. מור ושור'ע סי"א.
ג רא"ש פ"ו סב"א.
ד ספק כו - לענין חצר.
ה ר"י בתוס' שם. רא"ש פ"ו סי"א. מור ושור'ע סי' שצא ו סי"א, וראה ה"י צ"צ ס"ב.
ו ספק א.
ז ר"י בתוס' ורא"ש שם. ידעה הא' במור ושור'ע שם.